

De același autor

Auprès du Maître Peter Deunov

Éléments d'autobiographie 2

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

AÏVANHOV, OMRAAM MIKHAËL

Elemente de autobiografie / Omraam Mikhaël Aïvanhov. - București : Prosveta, 2019-

vol.

ISBN 978-973-8184-13-8

Vol. 1. : Pentru a deveni o carte vie. - 2019. - ISBN 978-973-8184-11-4

13

© 2009, Éditions Prosveta S.A.
ISBN 978-2-85566-975-5

© 2019, Editura Prosveta srl, Romania, Ediția revăzută și adăugită în limba română,
ISBN 978-973-8184-11-4

© Copyright 2017 rezervat Editurii Prosveta S.A. pentru toate țările. Orice reproducere, adaptări, reprezentări sau editări nu pot fi făcute fără autorizația autorului și editorilor. De asemenea, orice copii private, orice reproducere audio-vizuale sau prin orice alt mijloc nu pot fi făcute fără autorizația autorilor și editorilor (Legea din 11 martie 1957 revizuită).

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Pentru a deveni o carte vie

Elemente de autobiografie 1

EDITURA PROSVETA

TABLĂ DE MATERII

I	Misterioasele căi ale destinului	9
II	O copilărie în munții Macedoniei	19
III	La Varna, pe țărmul Mării Negre	47
IV	Uceniciile	73
V	Experiența focului	95
VI	Până în inima trandafirului	115
VII	În simfonia universală	133
VIII	Întâlnirea cu Maestrul Peter Deunov	
	Revelațiile Psalmului 116	141
IX	<i>Franția, Franța</i>	151
X	Nicio închisoare nu poate ține spiritul captiv	177
XI	Un an în India: februarie 1959 – februarie 1960	201
XII	Sunt un fiu al soarelui	243
XIII	Între cuvânt și tăcere	271
XIV	Eu doar îmi scriu propria carte	297
XV	Întreaga creație îmi vorbește și îi vorbesc	317
XVI	Un ideal de viață fraternă	349
XVII	Nu vreau decât libertatea voastră	377
XVIII	Alții vă ajută prin mine	407
XIX	Doar ce este irealizabil e real	419
	Anexe: I, II, III	437
	Referințe biblice	452

1

**Misterioasele căi
ale destinului**

Aveam cincisprezece ani... Ca mulți adolescenți, simteam în mine o mulțime de aspirații către ceva măreț, eroic. Ce nu-ți imaginezi la această vârstă? Îți salvezi patria, pornești în ajutorul popoarelor asuprite, faci o descoperire datorită căreia o boală până atunci incurabilă va putea fi vindecată, devii cel mai mare poet sau cel mai mare muzician, o trezești pe Frumoasa din pădurea adormită... Eu nu prea știam ce vreau să fac, doream doar să fie ceva măreț, să fie nobil, să fie frumos, fără să pot da un nume acestui ideal sau lucrului care mi-ar fi îngăduit să-l realizez. Ceea ce vedeam, dimpotrivă, ca foarte real, erau toate obstacolele ce se ridicau în fața mea. De la moartea tatălui meu, cu câțiva ani înainte, trăiam cu familia în condiții foarte precare. Câte calități mi-ar fi trebuit ca să mă pot smulge din astfel de condiții! Dar nu găseam în mine niciuna din aceste calități – sau atât de puține! Mai mult, nu-mi plăcea școala, mă plictiseam la ore și aveam un comportament care o îngrijora și o mâhnea pe mama mea. Distanța dintre ce eram și idealul pe care îl purtam în inimă mi se părea de nestrăbătut și mă simțeam sfâșiat lăuntric.

În acea perioadă, tocmai descoperisem niște cărți de spiritualitate hindusă despre reîncarnare și karmă¹ și mă întrebam: «Oare ce-am putut să fac în existențele mele anterioare ca să merit o asemenea pedeapsă și să trebuiască să înfrunt atâtea greutăți, să suport atâtea lipsuri? Oare ce fărâdelegi am comis?» Chiar dacă mă plictiseam la școală, eram dornic să învăț pentru a putea înfăptui lucruri mărețe, dar mă simțeam lipsit de capacitățile pe care aș fi vrut atât de mult să le am și toate drumurile păreau să se închidă în fața mea. Nu vedeam nicio ieșire și eram convins că sunt singurul răspunzător pentru asta. Aș fi avut nevoie să fiu luminat, îndrumat, dar nu cunoșteam niciun adult căruia să mă destăinui, nici măcar mama mea nu era persoana potrivită. Mama era o femeie excepțională, de o mare înțelepciune, dar această înțelepciune îi venea din iubire; ea nu avea multă știință de carte și nu putea răspunde la neliniștile mele, nici la întrebările pe care mi le puneam. De fapt, avem nevoie de un ghid spiritual și abia doi ani mai târziu aveam să-l întâlnesc pe Maestrul Peter Deunov.*

Citind, însă, cărțile de spiritualitate hindusă, învățasem că, atunci când nu ai privilegiul de a întâlni un Maestru în planul fizic, dacă știi să te legi la ființele excepționale care există în anumite locuri de pe pământ, poți fi ajutat. Multe dintre aceste ființe excepționale – spuneau acele cărți – trăiesc în Himalaya și, prin prezența, prin gândurile lor, se străduiesc să-i conducă pe oameni pe calea luminii. Aceasta a fost pentru mine o mare revelație și din acel moment am început să mă concentrez asupra lor, să mă leg la ele.

* A se vedea *Auprès du Maître Peter Deunov. Éléments d'autobiographie 2*, chap. I : «L'émerveillement d'une rencontre».

Am acceptat astfel, încă din adolescență, ideea că există pe pământ ființe extrem de evolute și că, chiar dacă nu le puteam întâlni în fizic, aveam un mijloc de a ajunge la ele prin gând. Îmi imaginam că aceste ființe, atât de înțelepte și de luminoase, consimțeau să-mi dăruiască din înțelepciunea și din lumina lor. Și poate, într-adevăr, asta s-a și întâmplat: când au văzut că sufeream atât de mult din cauza imperfecțiunilor mele, că doream atât de mult să mă schimb în bine, probabil că le-a fost milă de mine și au acceptat să mă ajute. În fiecare zi îmi imaginam că sunt cu ele, printre ele, dar și că participam la munca lor. Nu știu de unde îmi venea acest impuls. Ce era acel ceva pe care îl purtam în mine și mă sfătuia? Când reușeam să mă leg cu adevărat la acele ființe, nu mă mai simțeam singur. Aveam certitudinea că aparțin și altei familii, o familie spirituală, și chiar dacă nu o cunoșteam, trăiam cu ea.

Treizeci de ani mai târziu, pe când eram deja de ceva vreme în Franța, niște prieteni mi-au vorbit de o clarvăzătoare care locuia la Zürich. Fiind conștient de realitatea unei lumi pe care nu o vedem, dar cu care putem intra în legătură, am încercat întotdeauna să studiez fenomenele de clarviziune, de mediumnitate, la persoanele care posedă în mod natural acest dar. Am întâlnit, așadar, un anumit număr de astfel de persoane, dar această clarvăzătoare din Zürich m-a impresionat în mod deosebit.

În cursul anului 1945 am fost invitat în Elveția și am hotărât să profit de această ședere pentru a mă duce până la Zürich, să o consult. Cum nu vorbea decât germana, am căutat un interpret. M-am adresat proprietarei hotelului la care stăteam. Mi-a spus că fiica ei, care știa bine franceza, m-ar însoți

Respectuos și bucuroasă și atunci am mers împreună cu ea. Clarvăzătoarea era deja foarte în vârstă și, în clipa în care am văzut-o, m-a frapat culoarea și finețea pielii ei.² Pielea feței acestei femei îmi spunea că este o sfântă și asta mi-a dat imediat încredere. Ea mi-a luat întâi mâna – deși mi-a mărturisit, după aceea, că era un gest pe care îl făcea doar din obișnuință: nu în mână vedea, ci direct în planurile subtile. Apoi se adresă fetei care mă însoțea: «Spuneți-i domnului că aparține unei familii regale.» Am exclamat: «Dar nu e cu puțință! Știu cine este tatăl meu, știu cine este mama mea, nu există nimic regesc în familia noastră.» Ea a zâmbit și a repetat: «Spuneți-i domnului că aparține unei familii regale, mă va înțelege mai târziu.»³ Și, într-adevăr, am înțeles mai târziu că familia regală căreia îi aparțineam nu se afla în planul fizic, ci în planul spiritual.

Ea continuă: «Veniți dintr-o țară balcanică, tatăl dumneavoastră a murit când aveți opt ani și, după moartea lui, ați trăit în foarte mare sărăcie. Aveți un frate mai mic și, pentru a vă putea crește pe amândoi, mama dumneavoastră s-a recăsătorit cu un bărbat care avea deja un copil și împreună au mai avut încă trei copii. În ciuda greutăților materiale, ați studiat mult. Sunteți în Franța de opt ani. Aparțineți unui Învățămint spiritual fondat de un Maestru pe care îl văd acolo, în spatele dumneavoastră. Are părul alb, barbă albă și acum a părăsit pământul...» Așadar, era adevărat, Maestrul părăsise pământul! În acea perioadă războiul abia se terminase și nu puteam primi nicio veste din Bulgaria, dar avusesem anumite senzații, niște vise care mă neliniștiseră. Iar acum, această clarvăzătoare îmi aducea confirmarea: Maestrul plecase.

Ea poveste mai departe: «Când a văzut că cel pe care l-a trimis în Franța îi continua opera, că putea conta pe el, a plecat.

Sunteți moștenitorul lui, a făcut din dumneavoastră moștenitorul lui... Iar acum, fiți atent la ce vă spun. În următorii ani veți avea de înfruntat mari încercări, primejdii de moarte vă pândesc, veți avea accidente, dar veți scăpa din toate. Apoi veți merge în India, unde veți avea întâlniri extrem de importante, veți trăi evenimente excepționale. Misterul reginei din Saba vă va fi revelat.» Am fost surprins: cum putea această femeie simplă și fără prea multă știință de carte să vorbească despre misterul reginei din Saba? Și mi-a mai spus multe alte lucruri despre care am să vă vorbesc poate cândva. Tot ce a văzut din trecutul meu era adevărat, iar ce mi-a prezis s-a împlinit sau e pe cale să se îplinească.

Dar să ne întoarcem la prima frază pe care a rostit-o: că aparțineam unei familii regale. Dacă aș fi avut ambiția să comand, să conduc, să mă impun celorlalți, condițiile în care mă născusem și crescusem n-ar fi fost, evident, cele mai favorabile. Dar cum adevărata mea ambiție era să devin doar regele propriului meu regat, adică stăpân pe mine însumi, aceste condiții au fost cele mai bune, chiar dacă nu am fost imediat conștient de asta.

Nimeni nu ajunge pe pământ cu conștiința clară a ceea ce este, a ceea ce vine să facă aici și de ce. Mult timp, nici pentru mine, nimic n-a fost limpede. A te încarna înseamnă a cădea în materie, iar materia este o putere care pune stăpânire pe suflet în asemenea măsură, încât aproape că îi răpește memoria. Se știe că vechii greci își reprezentau lumea de dincolo ca pe un pământ traversat de diferite fluvii, printre care Lethe – cuvânt care înseamnă «uitare». Ei credeau că sufletele, după moarte, beau din apa lui Lethe, ca să uite evenimentele vieții lor pământești. Și tot

din aceste ape beau și în momentul în care se reîncarnează. Un ecou al acestei credințe îl găsim într-una din cărțile lui Platon, *Republica*, unde el explică faptul că destinul unui suflet care vine să se încarneze este determinat de ceea ce a trăit acesta în existențele sale anterioare; înainte de a coborî, el are cunoștință de ce îl așteaptă, fie pentru că i-a fost impus, fie pentru că a avut posibilitatea să aleagă; dar în clipa în care coboară, această cunoaștere îi este luată căci, și de astă dată, trebuie să bea din apa lui Lethe și uită tot.

Acesta nu este, evident, decât un mod metaforic de a prezenta lucrurile, dar asta e realitatea: la început, sufletul care se încarnează nu știe nimic despre destinul care îl așteaptă; chiar pentru sufletele foarte evolute, acest lucru rămâne ascuns. Dar, încet-încet, ele își amintesc și asta le deosebește de celelalte, care sunt condamnate pentru totdeauna să nu știe de ce și cum au venit pe pământ și ce trebuie să facă aici. Da, contrar a ceea ce afirmă unii, nimeni nu se naște cu o conștiință clară a predestinării sale. Foarte de tânăr, desigur, te poți simți atras într-o direcție sau alta, dar rămâne ceva destul de vag. Trebuie ani și ani de cercetări, de studii și chiar de suferințe ca să ajungi să-ți cunoști adevărata vocație.⁴

Așadar, abia după mulți ani și multe încercări am înțeles cum se dezvăluie sensul unui destin și aș vrea ca ceea ce am înțeles să vă folosească și vouă, ca să puteți rezolva mai bine problemele cu care vă confrunțați zi de zi. Câte opreliști, câte greutăți pe care le întâmpinăm au doar rostul de a ne obliga să o luăm pe singurul drum pe care ne vom putea împlini predestinarea de fii și fiice ale lui Dumnezeu! O mare înțelepciune domnește asupra tuturor destinelor și trebuie să

acceptăm acest adevăr pentru a nu ne agrava suferințele. Inteligența cosmică nu are niciodată intenția să ne strivească, dar prin lucrurile pe care ni le dăruiește, ca și prin cele de care ne lipsește, ea ne pune în situații în care suntem obligați să exprimăm, să dăm tot ce e mai bun în noi.

Întrucât nu vedeam nicio ieșire în exterior, a trebuit să caut în mine și să lucrez neîncetat cu gândul, cu imaginația și cu voința. Tot ce am reușit să obțin după aceea, ceea ce am devenit, acum știu că le datorez acestor limitări, acestor lipsuri care mi-au fost impuse. Pentru fiecare ființă, destinul are un limbaj special pe care ea trebuie să se străduie să-l interpreteze. Fiecare piedică, fiecare obstacol de care m-am lovit m-a obligat să caut ceea ce aveam nevoie în lumea sufletului și spiritului. Și vreau să vă dăruiesc acum și vouă tot ce am descoperit.

După mulți ani am înțeles că, într-adevăr, condițiile exterioare nu sunt hotărâtoare. Sau, mai precis, ele nu sunt hotărâtoare decât în sensul că ne obligă să lucrăm asupra noastră. Când nu poți merge înainte și nu vrei nici să dai înapoi, nu-ți rămâne decât să cobori în tine însuși, ca un pescuitor de perle care coboară în adâncurile oceanului. Sau, dacă nu, trebuie să te avânți foarte departe, foarte sus, până ajungi la stele. Vă pot spune, acum: datorită tuturor obstacolelor pe care le-am întâlnit, am pescuit multe perle și m-am avântat până la stele. Nu trebuie să te resemnezi în fața sărăciei, nu trebuie să te resemnezi în fața lipsurilor, nu trebuie să te lași paralizat de greutate, ci să le simți doar ca pe niște imbolduri pentru a porni în căutarea adevăratelor bogății.

Căile destinului sunt întotdeauna misterioase. Contrar aparențelor, ele m-au pus în condițiile cele mai bune. Dar ce știi,

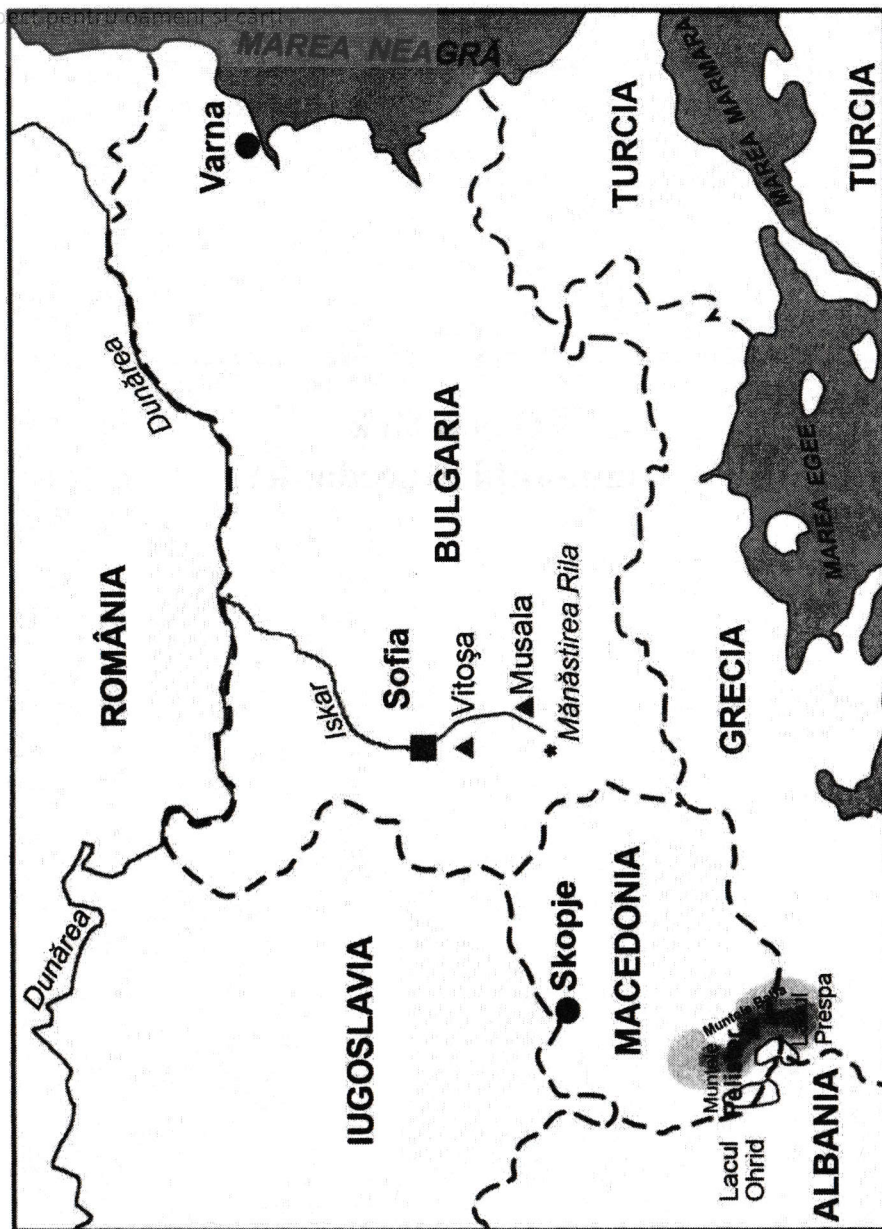
la cincisprezece ani, despre căile destinului? Și, mai ales, cum aș fi putut ști atunci că, înainte de a coborî pentru a mă încarna, am acceptat eu însumi aceste condiții? Da, căci acum știu: le-am acceptat.

Note

1. Cf. *Omul spre victoria destinului său*, Col. Izvor nr. 202, cap. VIII: «Reîncarnarea».
2. Cf. *În duh și în adevăr*, Col. Izvor nr. 235, cap. IX: «Pielea, organ al cunoașterii».
3. Cf. *La pédagogie initiatique*, Œuvres complètes, t. 29, chap. V: «Soyez parfaits comme votre Père céleste est parfait», partie IV.
4. Cf. *La izvorul cristalin al bucuriei*, Col. Izvor nr. 242, cap. VI: «Ca peștele în apă».

2

O copilărie în munții Macedoniei

M-am născut în Macedonia*, într-un sătuc din Baba Planina (Muntele Baba) la poalele vârfului Pelister, nu departe de frontiera greacă. M-am născut prematur, către luna a opta, într-o noapte geroasă de iarnă**, într-o casă greu de încălzit, și la început toți au crezut că nu voi supraviețui. Se pare, însă, că nu numai că n-am plâns, ci chiar că zâmbeam...

În acea perioadă – și mai ales într-un colț pierdut de munte – evident că nu existau, ca în zilele noastre, clinici cu tot ce trebuie pentru copiii prematuri. Am rămas cu o mare sensibilitate la frig, dar am supraviețuit și, de mai multe ori, mama mi-a povestit cu câtă bucurie m-a primit familia noastră. «Când ai fost botezat, n-am să uit niciodată – spunea ea – cu câtă ardoare am cântat colinde. După ceremonie, tatăl tău i-a servit cu vin pe toți cei prezenți, iar preotul s-a îmbătat! El susținea că nu i se mai întâmplase niciodată așa ceva și deducea din asta că nu vei fi un copil ca toți ceilalți.» Chiar a făcut, pare-se, profeții despre mine.

* Adică actuala Republică Macedonia, care, între 1878 și 1912, a făcut parte din Bulgaria.

** Pe 31 ianuarie 1900.

Mama mi-a destăinuit, de asemenea, că atunci când m-a zămislit și tot timpul cât m-a purtat în pântec, gândul ei, dorința ei a fost să mă consacre lui Dumnezeu. Consacrând un copil lui Dumnezeu, o mamă – precum și un tată, desigur – nu fac neapărat din acesta o ființă excepțională, dar imprimă în el un semn: ei gravează în materia lui psihică mici canale care vor atrage mai ușor asupra lui curenți de forțe benefice și vor devia curenții nocivi. V-am spus întotdeauna că adevărata educație a unui copil începe înainte de naștere.¹ Iată de ce, mama trebuie să fie conștientă de influența pe care o are asupra copilului ei cu mult înainte de nașterea lui, încă de când îl poartă în pântec. Nu este de-ajuns să iubească deja acel copil, ea trebuie să învețe să folosească puterea iubirii. Gândindu-se la copil, ea își poate înălța iubirea până la regiunile sublime, pentru a culege de acolo elementele necesare dezvoltării lui fizice și psihice și a le revărsa în el.

Într-o familie, momentul în care copilul face primii pași este întotdeauna un eveniment. Cu mine s-a petrecut un lucru puțin ciudat. Tot mama mi l-a povestit. Aveam vreo opt luni. La acea vârstă, copiii nu merg în picioare. Ori eu, într-o zi, m-am ridicat și am început să merg. Nu numai cei din familia mea, ci și vecinii care veneau pe la noi mă priveau uluiți. Ei exclamau: «Este extraordinar, merge în picioare! Merge!» Și iată că au sosit la noi acasă și două femei din sat de care toată lumea se temea, fiindcă se spunea că puteau să deoache. Să fie oare ele cu adevărat cauza faptului că a doua zi m-am îmbolnăvit atât de tare încât era aproape să mor? Așa mi s-a spus. Bunica m-a îngrijit și a reușit să mă salveze, dar apoi foarte greu am ajuns să merg normal. Și astfel, după ce fusesem atât de precoce, am mers în picioare mai târziu decât toți ceilalți copii.

Cum să interpretezi acest lucru? Gândindu-mă din nou la el, după ani, am înțeles că acest episod aparent inexplicabil din copilăria mea anunța faptul că va trebui să trec într-o zi printr-o o încercare cumplită, care mă va paraliza un timp în activitățile mele, dar că apoi îmi voi putea continua drumul. Și așa s-a și întâmplat. Adesea, unele evenimente din viața unui copil anunță ce va avea el de înfruntat în viața adultă. Într-un fel, sunt prevestiri cărora nu li se acordă întotdeauna suficientă atenție.

În acel sat al copilăriei mele, viața era grea. Părinții mei erau săraci și fără prea multă știință de carte, dar foarte dârzi și foarte morali. Pe tatăl meu îl vedeam foarte rar, întrucât, pentru a-și putea întreține familia, a trebuit să se ducă să caute de lucru în altă parte.* Se întorcea, bineînțeles, acasă, din când în când, dar pentru perioade foarte scurte, fiindcă nu putea să plece prea mult timp de la fabrica de cărbune pe care o înființase într-o

* Deși Maestrul n-a făcut niciodată o legătură explicită, probabil această absență a tatălui său, obligat să-și părăsească familia pentru a-i asigura traiul, a fost cea care i-a inspirat mai târziu această analogie: „În unele țări sărace, oamenii merg să caute de lucru în străinătate, căci dacă ar rămâne acasă, n-ar reuși să câștige destui bani pentru a-și hrăni familia. Ei își iubesc familia și totuși o părăsesc și o părăsesc tocmai pentru că o iubesc; dacă n-ar părăsi-o, ea ar muri de foame.

Atunci de ce nu mergeți și voi în străinătate pentru a câștiga bani, ca să vă hrăniți familia? Veți spune: «Să mergem în străinătate... dar în cazul nostru nu este nevoie!» Știu, dar «străinătatea» despre care vă vorbesc aici este lumea divină; în lumea divină, acolo trebuie să mergeți în fiecare zi prin rugăciune, meditație, ca să aduceți aur pentru cei pe care îi iubiți. Acest aur este puritatea, este armonia, lumina, bucuria... Eu vă părăsesc în fiecare zi câteva minute, câteva ore, pentru a mă duce în străinătate să strâng aur pe care mă întorc apoi să vi-l împart. De ce să nu acceptați, măcar pentru o clipă, să vă părăsiți familia și prietenii? Pentru că îi iubiți, chipurile! Nu, nu îi iubiți sau nu îi iubiți cum trebuie. Îi lăsați să moară de foame, pentru că sunteți incapabili să le hrăniți inima, sufletul, nu este, deci, iubire.” Nota editorului